

МЕФИСТОФЕЛЬ.

Вънка начасътъ!
Какъвъ е тоя душенъ пѣкленъ кѣтъ?
Животъ било! И тебе, и момчета
Да трови тукъ досадата проклета.
Тазъ работа бай Вагнеру прѣдай.
Тебъ що ти трѣбва слама да вършеешъ?
Най-хубавото, що глава ти знай,
Да кажешъ на хлапацитѣ не смѣешъ.
На, въ коридора има вечъ единъ.

ФАУСТЪ.

Душата ми не иска да го види.

МЕФИСТОФЕЛЬ.

Отдавна чака младий господинъ;
Тѣй празенъ той не бива да си иде.
Я твойта шапка, мантията дай я,
Добрѣ ще ми прилѣга тозъ костюмъ.
Сега се довѣри на моя умъ.
Азъ само четвъртъ часъ ще се помая,
А ти за пѣтъ се стѣгай въ тази стая. (Фаустъ си отива).

МЕФИСТОФЕЛЬ (въ дългата Фаустова мантия)

Прѣзирай ти науката, умътъ,
Тѣзъ висши сили на човѣка,
Магитѣ на духъ лукавий нека
Въ живота тебе подкрѣпѣтъ —
Безъ друго мой си ти тогава.
Сждбата нему буенъ даде духъ,
Що вѣчно все напрѣдъ се устрѣмява,
Забързалъ въ залисъ и забрава,
За земни наслаждения е глухъ